

Котън Малоун беше в повишена готовност.

Наричаше това състояние „Зебра“. Названието беше заимствано от „Акция „Зебра“, роман на Алистър Маклейн, в който нищо не беше такова, каквото изглеждаше, и всички бяха заподозрени. Сетивата му бяха насочени към шума и суетнята в големия град. Толкова различни и объркващи сигнали. Нищо общо с „Акция „Зебра“, чийто автор беше пренесъл действието в арктическата пустош. По-рано този ден Котън и Стефани Нел бяха приключили със задачите си в Италия, бяха взели директен полет от Флоренция и бяха пристигнали тук преди три часа.

– Имам проблем, Котън. И то голям. Много ми е неприятно, че се налага да те моля. Но ми трябва помощта ти. Незабавно.

Той не се поколеба дори за миг.

– Можеш да разчиташ на мен.

А проблемът?

Единствената сестра на шведския крал, шейсет и осем годишната принцеса Люса, била отвлечена от улиците на Стокхолм близо до дома си. Тя разхождала кучето си, както правела всеки ден, когато била в града. Кучето се върнало само, без стопанката си. Трескавото издирване не дало резултат. Не след дълго в двореца се получило съобщение, от което станало ясно, че става дума за отвлечане и похитителите имат конкретни искания.

Да, това наистина бе проблем. И то какъв.

Двамата със Стефани Нел имаха среща в двореца в 16:30 ч., затова решиха да си направят ранна вечеря. Очакваше ги дълга нощ. Добре че бяха успели да подремнат в самолета.

За нещастие, времето не беше на тяхна страна. Оловното небе се беше надвесило толкова ниско, че беше обгърнало Стокхолм в преждевременен сумрак. Бурята, връхлетяла града, беше донесла обилна влага, която проникваше през дрехите. Котън и Стефани бяха облекли шлифери и носеха чадъри. Минувачите наоколо, до един бързащи час по-скоро да се озоват на сухо, бяха облечени по същия начин.

Котън винаги беше смятал Стокхолм за един от най-прекрасните градове на света с викингско минало и космополитно настояще. Шведската столица предлагаше очарователна комбинация от култура и природа, а обстоятелството, че беше изградена

върху острови, означаваше, че човек никога не е твърде далече от водата. Освен това, за разлика от повечето големи градове, водата тук бе чиста, подходяща за плуване.

Двамата със Стефани прекосиха моста „Стрьомброн“, за да се озоват на остров, заселен преди повече от хиляда години. Сега върху него се простираше Гамла Стан, Старият град на Стокхолм, очарователен лабиринт от калдъръмени улички, колони и стълби, които извикваха спомена за една отдавна отминала епоха, когато Швеция е била световна сила. Днес Старият град предлагаше внушителна колекция каменни сгради с пастелни фасади, зад които се криеха магазинчета за сувенири, барове, ресторанти и любимите на Котън книжарници. Те бяха изникнали около средновековния замък „Тре кронур“, или „Трите корони“, заобиколен, както изисквала традицията преди векове, от масивна каменна стена. Днес тук се издигаше Кралският дворец. Едната му страна гледаше към водата, а другата – към площада, на който беше разположен центърът за посетители. Покрай останалите две страни на двореца минаваха улици – едната частна, другата обществена. Котън и Стефани вървяха към обществената.

„Слотсбакен“.

– Предвид случилото се в Тоскана – започна Стефани – не очаквах да дойдеш с мен.

– Какво друго бих могъл да направя?

– Да се прибереш у дома в Копенхаген. Да продължиш да се грижиш за книжарницата.

– Бизнесът върви добре. А аз съм там, където трябва да бъда – заяви напълно искрено Котън.

– Оценявам го. Наистина – кимна тя. – С принцесата сме приятелки. Запознахме се преди десет години. На една възраст сме, дори сме родени на една дата.

Котън знаеше, че възрастта е болна тема за Стефани. Тя никога не говореше за това, не разкриваше на колко години е. Най-добрата му догадка към днешна дата? Между шейсет и пет и седемдесет, но това предположение се основаваше на информация за кариерата ѝ, а не на външния ѝ вид, тъй като Стефани изглеждаше доста по-млада. Във всеки служебен формуляр, който някога беше попълвала, тя неизменно беше вписвала в графата за възраст думите „без отговор“, което създаваше не един и два бюрократични проблема. Но всеки си има своите странности. Дори бившата му шефка.

– Познавам и краля, при това от близо трийсет години – продължи Стефани. – Запознахме се, докато работех в Държавния департамент.

– Затова ли се обърнаха към теб?

– Да, това е една от причините – кимна Стефани.

– Предполагам, че по някое време ще ми кажеш и останалите?

– Не го ли правя винаги?

Котън отвори уста, за да възрази, но Стефани вдигна ръка и го накара да замълчи. Затова той поклати глава и се предаде.

– Няма значение.

Двамата стигнаха до едно кръстовище.

Вляво, където над бурното Балтийско море се събираха още дъждовни облаци, се простираше крайбрежната улица на Стария град. Вятърът се усили, студените му пориви наподобяваха мрачни пръсти, посегнали към сушата. Над малката градина се извисяваше бронзовата статуя на прославения крал Густав III, облечен в униформа на шведския военноморски флот. Кралят стоеше с гръб към водата и с протегната напред ръка, сякаш предлагаше маслинова клонка в знак на помирение с местните бюргери. Поданиците му го намирали за очарователен, но това не попречило на собствените му благородници, които не били съгласни със стремежа му да възстанови абсолютизма, да го убият през 1792 г. Толстой е бил прав. „Властта наистина е дума, чието значение не разбираме.“

Котън и Стефани изчакаха светофара, след което пресякоха и тръгнаха по „Слотсбакен“, широка павирана улица с остър наклон. Навремето тук добивали пясък и чакъл, но оставили кариерата незапълнена, а склона – остър, за да улеснят отбраната на замъка. По-късно улицата била павирана, а покрай южната страна на замъка се появил крепостен ров. Преди няколко века ровът бил засипан, но улицата останала. По нея нагоре-надолу в спорадична процесия се движеха автомобили. Най-привлекателната фасада на двореца, онази, през която се влизаше в съкровищницата и параклиса, се намирал вдясно от Котън и дори тя изглеждала подгизнала от дъжда.

– Нито шведската полиция, нито службите за сигурност са информирани за случилото се – каза Стефани. – Само част от охраната на двореца, най-близките хора на краля.

– Това разумно ли е?

– Не е наша работа да съдим. Кралят и правителството предпочитат проблемът да бъде решен без излишен шум.

Странно. Особено когато става въпрос за отвличане на кралска особа.

Двамата със Стефани тръгнаха по стръмния склон, мокър от дъжда, за да се изкачат до най-високата точка на Стария град. На върха се издигаше „Сторкиркан“, внушителната седемстотингодишна национална катедрала. Някога католическа, сега църквата беше главният протестантски храм в Швеция. Нямаше същински тротоар, който да отделя пешеходците от автомобилите, само двоен слой павеа, наредени едно върху друго. Бетонни колчета с провиснали вериги между тях създаваха своеобразна преграда вдясно, където стръмният наклон водеше до малък паркинг. Вероятно за служители на двореца. Веригите свършваха след петнайсетина метра, където в „Слотсбакен“ се вливаше алеята, която излизаше от паркинга. Входът беше препречен от бариера.

Котън беше уморен. Случилото се през последните дни му се беше отразило. Беше направил неща, за които се предполагаше, че никога няма да направи. А вече не можеше да действа с предишната енергия, без да изпита болка тук-там. Но все пак още беше жив. Още можеше да се мери с най-добрите в професията. Италия беше доказателството за това.

Покрай тях минаха две коли, които се спускаха надолу, към морето и светофара. Стефани крачеше, устремила поглед право напред, потънала в размисли, сякаш дистанцията между нея и някаква неясна болезнена случка в миналото се стопяваше с всяка нейна стъпка. Стискаше здраво чадъра си под поривите на вятъра. Всичко беше наред. Котън беше тук. Задачата му беше да остане в готовност. Тя щеше да му разкаже всичко. Когато преценеше, че е готова.

Котън и Стефани подминаха веригата и бетонните стъпала. Вдясно пред тях се издигаше триумфална арка, която бележеше входа към кралската съкровищница. Униформен гвардеец от дворцовата стража стоеше отвън на пост, а тясната будка му осигуряваше защита от лошото време.

Едно бяло волво зави по „Слотсбакен“, точно на върха на хълма, след което се насочи към тях. Скоростта, с която се движеше автомобилът, привлече вниманието на Котън. Шофьорът натискаше педала на газта надолу по склона, докато останалите му колеги

предпочитаха да се оставят в ръцете на гравитацията и да се спуснат по-бавно по влажния паваж.

Двигателят изръмжа.

Стефани вървеше по-близо до улицата. Волвото беше на петдесетина метра, но разстоянието между тях бързо се стопяваше. Котън хвърли поглед назад и видя, че уличното платно е чисто чак до кръстовището.

Той отново насочи вниманието си напред. Волвото беше на трийсет метра. Все още по средата на широката улица. Не представляваше заплаха. Котън знаеше, че европейските шофьори са далеч по-агресивни от американските си колеги. Бързото шофиране не беше нещо необичайно. Дали не развиваше параноя? Може би. Но ако някой наистина те преследва, това вече не е параноя.

Точно така.

Волвото изведнъж се насочи надясно. Право към тях. Беше на двайсет метра. И се движеше бързо.

Котън реагира. Захвърли чадъра настрани, обви лявата си ръка около Стефани, повдигна я във въздуха и притисна и двамата към външната стена на двореца. Волвото летеше към тях.

Точно зад гърба им започваше алеята, която водеше към паркинга. Котън предположи, че колата няма да влети през бариерата. Затова той се наведе рязко, повлече Стефани със себе си, пое удара в земята с дясното си рамо и се претърколи. Стефани пусна чадъра си, който полетя във въздуха. Двамата се промушиха под бариерата, която блокираше входа на паркинга. Волвото не можеше да ги достигне, без да се блъсне в бариерата, след което да продължи надолу.

Дали шофьорът му беше готов да поеме този риск? Определено. Това беше единственият му ход.

Колелата затрополиха по паважа досами стената. Шофьорът осъзна положението, в което беше изпаднал, и в последния момент зави надясно, гумите изпищяха по мокрите павета, преди отново да намерят сцепление и колата да продължи по „Слотсбакен“. Котън изскочи на улицата с надеждата да види регистрационния номер, но това беше трудна задача в дъжда. Волвото вече беше на четиресет метра и се отдалечаваше бързо. Котън

успя да различи само първите три букви – FJB, – преди колата да завие зад ъгъла и да се скрие от погледа му.

Какво беше това, по дяволите?

Той помогна на Стефани да се изправи на крака. Гвардеецът тичаше към тях и говореше нещо на шведски.

– Добре сме – увери го Стефани. – Наистина сме добре.

– Трябва да съобщим за случилото се – гвардеецът мигом превключи на английски.

– Има ли камери тук? – попита Котън.

Гвардеецът кимна.

– Имаме среща с хора от охраната на двореца – заяви Стефани, която вече беше дошла на себе си. – Непременно ще обсъдим инцидента с тях.

Гвардеецът остана доволен и се върна на поста си, но преди това вдигна от земята двата чадъра и ги подаде на новодошлите.

– Какво беше това? – попита тихо Стефани, когато той се отдалечи.

– Възможностите са три. Мишената бях аз. Или ти. Или и двамата. Да ти кажа ли кой вариант смятам за най-вероятен?

– Мишената съм аз. Защото никой не знаеше, че ще дойдеш с мен.

– Мисля, че това е правилният отговор.

– Опасявах се, че някой може да приеме тази история твърде лично.

– Това ли е другата причина да съм тук?

Стефани кимна.

– Страхувах се, че участието ми може да усложни ситуация, която и бездруго е достатъчно трудна. Предупредих краля, опитах се да го разубедея, но той настоя да дойда.

Котън зачака.

– Всичко това се случва благодарение на мъж на име Джон Уестлейк.